

A HITRŐL

2011-04-06.

Néhány héttel ezelőtt, egy történés kapcsán indult el bennem a „HITRŐL” szóló gondolat. A magánbeszélgetést követően Jézus arra biztatott lelkemben, hogy folytassam, foglaljam össze és tisztázzam le a megkezdett témát, beleszöve azokat a megfigyeléseket is, amelyeket önmagamon vagy másokkal folytatott beszélgetéseimben megtapasztalhattam, és ehhez az alábbi bibliai idézetet kaptam:

„Bármit kértek imádságban, higgyétek, hogy megkapjátok, és úgy lesz!” (Mk. 11/24.)

Úgy tűnik nekem világunk gyakorlata, mintha kevés lenne benne a hit! – Úgy általában és mindenhol. Még azoknál az embereknél is, akik „vallásosnak” vallják magukat. Könyörgés és újabb könyörgés, mindig előről kezdve, és nem hisszük el, hogy **Isten szeret annyira, hogy ha szívből kérünk és őszintén, akkor Ő meg is teszi azt!** Különösen, ha a kérés az Ő Akaratával is megegyező!

Pedig Jézus erre is adott példát! Jézus, amikor még Lázár sírja előtt állt, és még nem szólította őt elő, tehát Lázár feltámasztása ELŐTT imádkozott így: **„Jézus égre emelte tekintetét, és így imádkozott: „Atyám, hálás vagyok Neked, hogy meghallgattál. Én ugyan tudom, hogy mindenkor meghallgatsz, csak a körül álló népről mondom, hogy higgyék: Te küldöttél Engem!” E szavak után hangos szóval kiáltott: „Lázár, jöjj ki!” (Jn.11 / 41-43.)**

Ebből a szentírási idézetből most azt emelném ki, amire kevésbé szoktunk odafigyelni, vagyis azt, hogy **Jézus itt arra is példát adott, hogy Ő tudja, az Atya mindig meghallgatja az igaz ember tiszta kérését!** És Jézus igyekezett ezt a fajta Hitet is átadni nekünk!

Mi pedig olyanok vagyunk, mintha nem hinnénk el, hogy megkapjuk, amit kérünk, pedig azt valljuk, hogy „Isten hűséges!” – vagyis, megtartja ígéretét! Az Úr Jézus többször felhívja a figyelmet a Szentírásban a Hit erejére, nagyságára, mibenlétére, és különböző példákkal meg is erősíti.

Mi baj lehet akkor a mi emberi hitünkkel?

I. Talán az egyik az, hogy nincs tisztázva az emberben, hogy mi is a Hit?

Mert a HIT nem csak azt jelenti, hogy „hiszem Isten Létét”. – Hiszem, elfogadom, hogy van egy Teremtő, Aki az egész világmindenséget felügyeli. Többeknél itt véget ér a hitnek nevezett fogalom, és az már „komolyabb hitnek” számít, ha valaki erről a Világokat Igazgató Istenről azt is elhiszi, hogy még őrá, kis emberkére is odafigyel „annyi dolga” mellett.

A Valódi Hit ott kezdődik, amikor valaki nem csak Istent (mint Létezőt) hiszi, hanem Benne, mint Gondoskodó Atyában kezd el hinni.

Sokan vallják már a hitnek ezt a formáját, ugyanakkor cselekedeteik még nem erről szólnak. A sok aggodalom és a félelem nem vall erős hitre.

A „kicsiny hit” okai között az alábbiak hangsúlyosan szerepelnek:

II. Sokan hisznek Istenben, de kevésbé hisznek Jóságában.

Mások félnek Tőle és nem hisznek Kegyelmeiben. Ezekből a félreértelmezésekből ered néhány helytelen gyakorlat is.

1. Az egyik, hogy a **„félni Istent” helytelen értelmezéssel** szerepel sok ember tudatában, mert a gondolat a „félelem” szóhoz tapad, (tehát magához a szóhoz!), nem pedig annak mélyebb mondanivalójához. Ezért nem mernek kellő bizalommal Istenhez fordulni, hanem csak félnek Tőle, s leginkább haragjától. Épp ezért „közvetlen kapcsolatuk” sincs az Égi Atyával. Egyszerűen a félelem által nem merik elhinni, hogy ez lehetséges. – Pedig a Megváltás által élénk tárt Irgalom pontosan a közvetlenséget, az Isten és gyermeke közötti távolság megszüntetését is célozza!

2. A másik baj, hogy vannak, akik **nem ismerik Isten Irgalmas Kegyelmét** és annak mibenlétét. Egyszerűen nem mondta el, nem magyarázta meg nekik senki, és nem abba nőttek bele, hogy mit jelent Isten Irgalma és Kegyelme! Nincs tiszta fogalmuk és tudomásuk e szavak mély tartalmáról, hogyan lenne akkor tapasztalatuk is ezzel kapcsolatban?!

3. Ebből a két dologból azonban egy **harmadik gond is következik**, és ez elsősorban a „védtelenül hagyott” ifjabb korosztályra jellemző.

Azok az emberek, akik egyébként *szívük mélyén keresik Istent*, de nem kapnak elegendő megértést hitbéli nehézségeik tisztázására, azok Istenkeresésükben vagy csalódottságuk folytán könnyebben fordulnak más vallások vagy az eredeti, születésükkor megkapott hitformától eltérő más hitrendszerek felé. (És még jó, ha csak időszakosan teszik ezt. Természetesen a más hitformák felé való odafordulásnak több oka is van, nem csak az előbb ismertetett kettő, mégis, ez a tényező figyelemfelkeltő tény kell hogy legyen.)

A „*kereső hittel*” kevés boldogító eredmény érhető el, ezért az Istenkeresők mindenhol keresik Őt, az Örök, Legfelsőbb Valóságot, csak önmagukban nem, ahol pedig legkönnyebben megtalálnák, ha megfelelő segítséget kapnának.

Igazi tevékenysége az embernek ott kezdődik, amikor hite kezd valódivá válni, mert rátalált – önmagában! – Istenre, és amikor nem csak Reátalált, hanem félelem helyett elkezd az „Együtt” szavát kibontani önmagában és tetteiben.

III. Sokan hisznek Istenben, de nem hisznek megbocsátó Irgalmában. *Egyszerűen nem hiszik, hogy ha kérték és szívből tették azt, és ott van a szándék a vétség kijavítására, ott van az erős akarat, hogy jóvátegye valaki a kárt, amit vétségével okozott, akkor a bűn megbocsátásra került, Isten Irgalma helyreállította a hibát, Kegyelme pedig megadja a lehetőséget, hogy kijavítható legyen a (hibás gondolat, a lelki fájdalom és az anyagiakban keletkezett) kár.*

Folyamatosan bűnösnek vallják magukat, olyan esetekben is, amelyek megbocsátásra kerültek már. Ennek két oka is lehet:

1. Egyrészt sokszor gond van magával a bűn fogalmával. Mit is nevezünk – lényegében és hétköznapijainkban is – Isten ellen való véteteknek? Ténylegesen mikor követünk el bűnt?

És ezzel kapcsolatban mit jelent Isten Megbocsátó Irgalma?

Mindegyik kérdéskör olyan nagy terület, hogy semmiképpen sem fér ennek az írásnak a keretébe.

Mégis, néhány szót ejtve róla: Magának, a „bűn” fogalmának a tisztázására, hogy mikor vétek, mikor hiba, és mikor valóban bűn a bűn, sok írásmű született már, és bizony, *lelkiismeretünkre helyezett feladat, hogy amit nem értünk Istennel és az Ő Szeretetének megbántásával kapcsolatban, annak utánajárjunk*, és egészen addig tegyük ezt, amíg belső békénket meg nem találjuk az üggyel kapcsolatban. *Ez alól a kötelezettség alól senki nem menekül!*

Általánosságban és röviden (de korántsem kielégítő módon!) talán annyi mondható el itt és most, hogy **BŰN: Isten, és az Ő Szeretete és Akarata** (Törvénye, Parancsolatai által bemutatott Akarata) **ellen tudatosan és akarattal elkövetett cselekedet vagy** (erős, rontó hatású) **gondolat** (átok és formái), **különösen, ha annak komoly következménye van. Az „akarattal való cselekvés” olyan kifejezés, amely „elvárható, kellő fegyelem híja” miatt bekövetkezett gondolatot vagy cselekedetet is jelöl!** (Példaként: Isten „joggal” várhatja el tőlünk, hogy vigyázzunk a magunk és mások egészségére, vigyázzunk a természetre, s erre is neveljük gyermekeinket, hiszen Ő szeretetből teremtett mindent! „Joggal” várja el, hogy semmivel és senkivel szemben se legyenek „gyilkos”, haragvó szándékaink. „Joggal” várja el, hogy szeretetből, szeretetre neveljük a nekünk adott életeteket! stb.)

És azért **BŰN** mindez, mert ezekkel az ember megszakítja a folyamatosan feléje áramló Isteni Szeretetet, pontosabban képtelenné válik Annak „felvételére”, más szavakkal (részlegesen és/vagy időszakosan) **elutasítja Istent**. Isten ugyanis folyamatosan AD!

Olyan, mint a Nap, mely éltető tűzzel, fénnel sugározza be az egész Földet és életünket, s nem nézi azt, hogy gyermekei közül „ki van rossz passzban, ki nincs”, Ő AD és sugároz. Aki viszont önként elbújik a Szeretetfény sugárzása elől saját emberi „haragjában”, azt nem tudja átmelegíteni, átfényezni. Isten Szeretetének elutasításával az ember Magát Istent szorítja háttérbe az életében!
Ezt teszi a bűn. Elszakít Istentől. De ez már következmény.

Bűnös tettek és gondolatok azok, amelyek az Istennel való szembeszegülés, a gőg, a túlzott büszkeség, a kevélység, az irigység és az erős, törtető hatalomvágy valamely formájára utalnak. Ezek ugyanis az első szellemi bukásra, *a bukott angyalok* viselkedésére utaló tényezők, és általában a „7 főbűn” néven ismeretesek. (A 7 „főbűn” alatt nem annyira bűnöket, hanem inkább olyan emberi tulajdonságokat kell érteni, amelyek a valódi bűnök kiindulópontjai lehetnek. - 1. kevélység (gőg); - 2. fősvénység (önzőség); - 3. tisztátalanság (az élet több területén is); - 4. irigység (egoizmus, önzés); - 5. torkosság (falánkság, mértéktelenség) - 6. harag (düh, erős, sértő indulatok); - 7. lustaság (jóra való restség).

Ugyanígy bűnös tetteknek és gondolatoknak minősülnek az Istennel szembeni engedetlenség és elégedetlenség is, amelyek viszont az első, a tökéletes embernek teremtett („tökéletes”: Paradicsomi állapotú, vagyis ami felé most törekszünk!) nagybetűs Emberpár, *Ádám és Éva* bűnét idézi.

Gyakorlatilag mindkét esetben az Igazi Alázat és Szeretet hiányáról van szó, melyeknek önmagában való kifejtése kivétel nélkül minden ember feladata!

Összegezve: Aki nem tudja, hogy bűnös-e, az hogyan venné észre, hogy megszűnt bűnössége, mert megbocsátást nyert?

2. Másrészt pedig – szinte az előző gondolatsor folytatásaként – sok ember részéről igényként merül fel bizonyos kérdések tisztázása, ugyanis többen nem ismerik helyesen és pontosan a Megváltás mibenlétét, tényét és értékét! Legtöbbször elakadnak az első kérdésnél (vagyis a Megváltás „mibenléténél”), és nem tudják: mitől is váltódtak meg, és a Megváltás Isteni Műve után mi is az ő emberi feladatuk ezen vagy azon a kérdéses területen?

A Megváltás Isteni Tette és igazi értéke itt most szintén nem tisztázható, de összefoglaló módon és ide illően, nagyon egyszerűen az alábbiakat lehetne megfogalmazni.

Isten Fiának, az Úr Jézusnak Megváltó-tette felszabadította a világot:

- **A Teremtő Istennel való szellemi szembekerülés** (angyali bukás) **következtében kialakuló Atyai Szeretettől való elzárásától és annak következményeitől;**
- **Valamint a Paradicsomi Világ elvesztése** (Ádám és Éva tette) **következtében fellépő szellemi sötétség beköszöntésétől, és ennek akár „lélekhalálhoz” is vezető következményeitől.**
- **Megnyitotta viszont a Mennyek Országát, mely ezek után minden Isten felé törekvő lélek számára elérhetővé válhatott.**
- **Ezzel együtt pedig megadta az Atya és gyermekei közötti KÖZVETLEN kapcsolat lehetőségét,** mely az ószövetségi hitvilágban is csak a próféták, vagy Isten Angyalai által voltak elérhetőek az ember számára.

- **A Megváltás befejezése viszont pontosan e Kegyelmi Lehetőségek és a Szabad Akarat Törvénye miatt minden embernek is feladatává vált.**

Úgy is mondhatnánk, hogy nekünk is maradt munka: *dolgozni önmagunkon, saját lelkünkön!*

Mert maga az Isteni Szeretetet sértő magatartás (az előzőekben felsorolt gőg, hatalomvágy, irigység, stb.) **megmaradt, és Teremtő Atyánk ránk, felnőtt szellemi embergyermekeire bízta, hogy szabad döntésünk által Ővele, a Szeretet Istenével összefogva feldolgozzuk-e magunkban a ránk eső részt, vagy szenvedünk még egy kicsit az „ellentét” szellemi sötétségének fogságában.**

Amit tehát emberileg hozzá tudunk tenni a Megváltáshoz, az természetünk rossz, azaz szomorúságot, bánatot, könnyeket okozó felszámolása, és a helyes Alázat önmagunkban való kialakítása, hogy Isten által elképzelt örömben és Vele éljük az életünket, akár itt a Földön is.

Az „önmagunk megmunkálása” azonban hosszadalmas és nehézkes feladat, egyedül szinte lehetetlen, hiszen a Megtévesztés Nagymestere, a Fényhiányos Erők Ura sem szeretne lelkeket veszíteni, igencsak dolgozik, mert ő az egymás ellen uszított emberek energiájából él!

Ezért a győzelemhez, a tiszta Fény Birodalmának eléréséhez szükségünk van a Megváltás által biztosított Isteni Irgalomra és Kegyelemre.

Összefoglalva tehát a legutolsó gondolatokat: **Hinni Istenben azt jelenti, hogy hiszünk annak igazságában, amit Jézusként tanított nekünk, és élve éljük az Ő Tanítását: folyamatosan, szeretetre törekedve, hálával „használjuk” Kegyelmi Ajándékait, és bízunk, szívünkben jövő bizalommal bízunk Isten Irgalmában!**

Az igazi elfogadás egyik mutatója (a lelki, testi és szellemi tisztogatások mellett) **a Hit. Azt tudjuk elfogadni, Akit/amit és Akiben/amiben valóságosan is hiszünk.** (Nem csak szájjal, nem csak szóban, de tetteiddel is! De fordítva is igaz: Tetteink mutatják meg, hogy miben hiszünk!)

Mivel fenti kérdések sokszor tisztázatlanok az átlagemberi életben, nem ismertek a bűn „határai”, (pl.: mikor bűn és mikor csak hiba valami), ugyanakkor az ember érzi saját kicsinységét, ezért következményként legtöbbször meg akar felelni Istennek.

Ha valakinek a hite csak a vezeklő mennyiségben és nem a minőségi engesztelésben (kijavításban) van, akkor a bocsánatkérés után is benne marad a korábbi bűnösségtudatban, „bűnös” állapotában, és nem érti, miért sanyarú az élete.

Azt gondolja, ha kellő mennyiséget vezekel, akkor minden rendben lesz.

Szükséges, hogy megértsük: nem mennyiségről, hanem minőségről szól a dolog! A „megfelelés Istennek” nem helyes gondolat, Ő azt szeretné, ha „szabad könnyedséggel, Hozzá simulva(!)” élnénk az életünket! Irgalmas Szeretete akkor hatna igazán!

Egyetlen mély sóhaj alatt is átadhatja az ember magát és minden dolgát szeretett Teremtőjének!

Csak egyet kell tenni: **ELHINNI, hogy Isten a legjobbat akarja minden gyermekének!** Régen megbocsátott, és most azt várja, hogy örömmel fejlődni kezdjünk! Legyen bennünk legalább egy „csöppnyi mustármag”, hogy **BÍZZUNK** az Ő Hűségében, és tegyük **ÉLŐVÉ** az Evangéliumot, miszerint: „**Bármit kértek imádságban, higgyétek, hogy megkapjátok, és úgy lesz!**”

IV. Ha hiszünk Istenben, az Ő Végtelen Szeretetében és Irgalmában, akkor miben nem hiszünk még? Hol van/lehet még hitünk buktatója?

Lehet, hogy azt a hittitkot tudjuk nehezen felfogni, hogy „**Isten bennünk él, s mi Őbenne**”.

Ez valóban olyan hatalmas Igazság, amit *csak szívével „ért” meg az ember, az elme „tudása és képessége” ehhez kevés. Amíg azonban ez a gondolat át nem hatja egész lényünket, addig ott bujkál még imádságunk mélységében is az érdemtelenység és a kicsinyhitűség érzése.*

A kialakult hibás nézetek miatt ezekkel az érzésekkel sokkal többen küszködnek, mint gondolnánk. Az egészséges szülői nevelés sokat segíthet ebben a kérdésben, de ahol ez is elmaradt, ott az egyénre hárul az ilyen jellegű szeretethiány rendbetétele, és *szükségessé válik, hogy a Szeretet Istenét, az Orvosok Orvosát megtalálva hiányai betöltődjenek.*

Mert a túlzásba vitt „méltatlanság” a lélek betegsége. A félelem és a hamis büntudat (aminek nincs ott már helye) elveszi a kegyelem helyét.

Nagyon rejtett formában ugyan, de ez is a göghöz kapcsolódik, farizeusi magatartást ad. Ilyenkor lényegében *az embernek Isten Irgalmába vetett bizalma szenved csorbát. Mivel emberi gondolkodásával nem érti, megmagyarázni nem tudja, ezért nem is hiszi a Megváltó nagylelkűségét; azt, hogy a Végtelenség Istene Irgalmában és Kegyelmeiben is Végtelen, utánozhatatlanul nagylelkű, Szerető Atya, Aki annyira odafigyel ránk, kicsi embergyermekre, hogy „egyetlen hajunk szála sem hullhat ki a fejünkben az Ő tudta nélkül”!*

Jézus, Isten Fia azért is öltött testet, hogy Isten-emberként PONTOSAN megértse az emberlét nehézségeit, fáradtságait, fájdalmait, s legyőzhetővé tegye azokat számunkra!

Jézus ide vonatkozólag is több helyen is adott tanítást, amit érdemes most felidézni: „...**Én az Atyában vagyok, az Atya pedig Énbennem.**” (Jn. 14 / 10.) Máshol pedig: „**Aki Bennem marad, és Én őbenne, az bő termést hoz.**” (Jn. 15 / 5.)

Ez világos, egyértelmű beszéd. Jézus arról tanít, hogy úgy, ahogy Ő, az Atyától való Fiú EGY az Atyával, úgy vagyunk mi is EGY-ek Ővele.

A Megváltó velünk van, „áthat”, segít, támogat, Szeretetével folyamatosan erősít! Ugyan hogyan hagyná akkor elveszni a Hozzá kiáltó, Őt őszintén kérő gyermekét?

Ha kérünk, kérdezzünk, Isten válaszol.

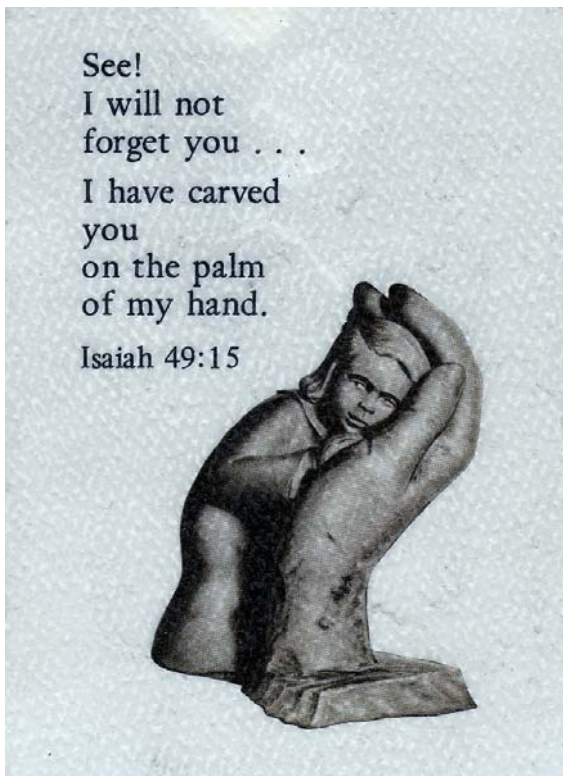
Olyan sajnós előfordul, hogy nem értjük azonnal a választ, vagy várni kell, amíg kérésünk teljesül, de ez már nem hitbéli probléma.

Azt is el kell fogadnunk, hogy még a „viszonylagos hitetlenségből” való kilábalásunk, az egyik állapotból a másikba való „átkerülésünk” is egy folyamat, kitartó munka eredménye, itt is szükséges erény a kitartás és a türelem.

A Mennyei Atya mosolyogva, de szerető sürgetéssel hív, mert itt az idő a felébredésre, SŐT ELJÖTT AZ IDŐ A VELE VALÓ EGYÜTTES MUNKÁRA IS!

Ő csak azt várja, hogy végre Hittel és tiszta szívvel kimondjuk:

**„Itt vagyok Uram, jöjj az életembe,
s foglalj el az egyetlen helyet a szívemben,
mely egyedül csak a Tiéd!
Vezess engem Istenem, Szándékod szerint!
Ámen.”**

See!
I will not
forget you . . .
I have carved
you
on the palm
of my hand.
Isaiah 49:15

Így tehát, e néhány „fogalom” átgondolásával visszatértünk a kezdeti kérdéshez, lelkünk megvizsgálásához: *Milyen, mennyire Élő a mi hitünk, kiben, vagy miben hiszünk? Mekkora a hitünk? És ha nem megfelelő, akkor hol van a gubanc bennünk?*

És vizsgálódásunk közben se feledjük, hogy Isten hűséges, Ígérete Örök:

**„Hogy feledkezhetnék meg rólad? ...
Íme, tenyerembe rajzoltalak téged.”**(Iz. 49/15.)

Ezért:

**„Bármit kértek imádságban, higgyétek,
hogy megkapjátok, és úgy lesz!”** (Mk. 11/24.)
Ámen.

Szeretettel: M.G.Mária